

Nøvn

Okkara kæri pápi, verpápi, abbi og langabbi

Guttorm Simonsen
Tórshavn
ættaður av Skarvanesi

andaðist 6. mars, 81 ára gamal.

Jarðarferðin verður úr Havnar kirkju fríggjadagin
kl. 13.00.

Familjunnar vegna
Anna, Jórún, Mortan og Margrith

Tey, sum vilja minnst Guttorm,
kunnu lata Lágargarði eina gávu.

TØKK

Hjartaliga takk fyri sýnda samkenslu, hjálpssemi og
umsorgan, tá okkara kæra
mamma, vermamma, omma og langomma

Anna Jensen

andaðist og varð jarðað.

Tøkk til tykkum á Tjarnargarði fyri góða røkt og
fyri tíðina, hon búði har. Tøkk til Allan Falk, prest,
fyri góð og troystarrík orð. Tøkk til tykkum, sum
hjálpstu til við jarðarferðini og ervinum. Takk til
tykkum, sum fylgdu henni til hennara seinasta
hvíldarstað. Takk fyri peningagávur til Tjarnargarð.

Vegna tey avvarðandi
**Pól, Egga, Bergur, Elinborg,
Jórún og Anna við familju**

TØKK

Hjartaliga takk fyri samkenslu, umsorgan
og hjálpssemi, tá góði maður mín, faðir,
verfaðir og abbi okkara

Bjarni Magnussen

doyði og varð jarðaður.

Kinn
Suni, Tummas, Bjarni og Marjun

Minningarorð um Jóhannus í Garðinum og Jytte Hansen

Týsmorgunin kom Dennis inn til mín og andlit hansara segði mær, at nú var okkurt, ið ikki var gott. – Nú er pápi farin.

Lítið vardi tað meg, góði Jóhannus, at næstseinasta sunnumorgun skuldi vera seinastu ferð, eg skuldi síggja teg. Tú var so birgur og raskur sum tú komst inn eftir gólvinum í Betesda. Og setti teg har, tú altíð sat. Tú var stillur og segði lítið, men var altíð í sving.

Eg havi altíð kent teg. Vit vuku upp í garðinum. Tú øðrumegin ána, eg hinumegin. Eg minnst tá tú kom til Gráastein at bógva. Tá komu vit aftur at bógva á sama stað. Góða vinalag okkara varð knýtt enn tættari, nú Jytta og eg komu at hava so nógv saman. Eg

sakni hana enn. Hon var ein góður stuðul fyri samkomuna. Hetta serliga tá hon byrjaði kvinnumøtini. Hesi eru í dag vanlig runt land okkara. Hetta skal hon hava stóra tøkk fyri.

Tú var hjálpsamur. Var tað okkurt, vit ikki dugdu, var tú altíð klárur. Og tað sama kann sigast um Jytta. Tit fingi tykkum summarhús í Danmark, og Jytta vildi hava okkum niður við. Vit høvdu eina sera góða tíð saman við tykkum, og eg minnst, at Jóhannes spældi bólt við børnunum. Harald og Jóhannes diggaðust uttan fyri við ymist, og vit kvinnurnar sólaðu okkum. Tá túrurin var komin ímóti heimferð, helt tú Jóhannes at hetta hevði verið ein finur túrur. Seinni fingi vit okkum

summarhús á Viðareiði. Tá komu tit javnan norður at vitja okkum – tú hevði so nógv minni frá hesi lítlu bygd og greiddi frá minnum frá spæli og skúla.

Einaferð tað nærkaðist mínum føðingardeg, tá hildu Jytta og Jóhannes at tit vistu, hvat tit skuldu geva mær á mínum runda føðingardeg. Tú ringdi eftir okkum at koma út á Skarðhamar, og tú stóð í hurðini og smiltist, tá vit komu og segði: »Nú er gávan klár, Jórún«. Ein fin límtræstrappa, sum tú hevði gjørt, lá klár innanfyri. Vit gloyma aldri, hvussu glað vit vóru um hesa gávu. Og tú kom sjálvur at seta hana upp í Haraldsetovu. Eg vænti ikki, at nakar annar hevur fingið so góða gávu frá vinum sínum sum eg.

Tit vóru ein familja, sum litu alt í Harrans hendur. Góði Jóhannes, saknurin hjá okkum og øllum, sum stóðu tykkum nær, nú tú ikki longur ert okkara millum. Men eitt vita vit og tað er, at tú ert heima hjá tí Harra, sum tú setti títt álit á sum ungur drongur. Eg kundi skrivað nógv um tykkum, men minnini havi eg tó so nógv og góð um tykkum. Saknurin er stórur hjá tykkum Dennis og Peturi og familjum tykkara. Vit hava tó vissuna um, at vit skulu síggjast aftur heima hjá Harranum.

Hvíl í friði.

Heilsan

Jórún